Мій господине, строгий князю мій,
Лілейний цвіте, королівський родом,
Я, Франісуа Війон, якому кий
Терпіння дав порядну прохолоду,
Письмом цим просить вас йому вигоду
Зробити і позичити щось там.
Заруку добру в суді дасть він сам,
Відсотків, правда, годі вам чекати,
Але і шкоди тут не буде вам,
Ви, крім часу, не матимете страти.

У князя ще ніякого, крім вас,
Не позичав я, креатура вбога,
Тих шість екю, що я позичив раз,
Все для прожитку видав я свойого.
Не бійтеся, до шеляга, їйбогу,
Я все сплачу, як лиш Патайський гай
Каштанами зародить і врожай
Зберу гарненько й повезу продати.
Не гаючись, одержите свій пай,
Ви, крім часу, не матимете страти.

Як можна б, у льомбарді я б продав
Своє здоров'я (лихварі то знані)
Його я радо дав би і в застав,
Бо браком грошей битий я і гнаний.
Їх не знайти в моїй кишені драній;
Ой Господи, дивуюсь дивині:
Усі хрести, то бачу — кам'яні
Чи з дерева, де ж справжнього дістати?
Але як справжній тратиться мені,
Ви, крім часу, не матимете страти.

Лілейний князю, повний доброти, З
багніть глибінь моєї гіркоти,
Моє безсилля довершить почате.
Збагнувши це, прошу допомогти,
Ви, крім часу, не матимете страти.

На обороті листа:

Хоч ви без ніг і язика,
Ідіть, листи мої, стрибайте,
І всім відважно повідайте,
Що в мене кат-ма й мідяка.